

Môj najdrahší poklad

Na svete je veľké množstvo rôzneho bohatstva - peniaze, drahé kamene, láska, dobrota či zdravie. Mojim najväčším pokladom je zdravie našej rodiny.

Keď poviem zdravie, viem o čom hovorím. Doma sa stretávam denne s ťažko zdravotne postihnutým najmladším bratom. Viem, koľko starostlivosti a odriekania vyžaduje, koľké obmedzenia vyplývajú z jeho choroby pre mamu i celú rodinu. Choré dieťa je stále bábätkom, i keď má už sedem rokov. Aj prostredný brat má od troch rokov zdravotné problémy. Na všetky obmedzenia musíme myslieť pri plánovaní každého dňa v bežnom živote, každého rodinného výletu. Je to veľmi unavujúce pre mamu, otca (nemá časť ľavej ruky) i pre mňa. Nezostáva mi veľa času na radovánky s kamarátmi.

Myslím si, že mnohé zdravotné problémy spôsobuje naše životné prostredie - znečistená voda, vzduch, veľa chemikálií v pôde, ale aj súčasný spôsob života, bez dostatku pohybu. Naša rodina sa snaží proti tomu bojovať častým pobytom na čerstvom vzduchu, prechádzkami a výletmi do okolitých lesov. Otúžovaním sa a kúpaním v horských potokoch, zdravou výživou s množstvom mlieka, ovocia a zeleniny. A samozrejme je potrebné obmedziť rôzne zlozvyky. Najmä na ocka naliehame, aby prestal fajčiť.

Keby som mal Arabelin prsteň, mojím želaním by bolo, aby celá rodina bola zdravá. A viem si predstaviť, aký by to bol krásny život.

Michal Skoruša 6.A

Mamička

Ďakujem Ti mamička, že si ma vychovala. Keď som bol maličký, dobre si sa o mňa starala. Pri kolíske si nadomnou bdievala, keď som sa rozplakal, hlasom si ma uspávala.

Ďakujem Ti mamička za tento krásny svet, ja Ti za to posielam krásny ružový kvet. Ďakujem Ti mamička za tieto krásne chvíle. Veď tie roky ubúdajú ako krátke míle.

Ďakujem Ti mamička za toto krásne jablčko, ja Ti zas darujem moje dobré srdiečko.

V máji máte sviatok veľký
milujú vás vaše dietky.

Luboš Šustek, 6.B

Palácové rekordy

Brunejský sultán z množstva peňazí, ktoré získal na brunejskej rope, si dal postaviť palác Istana Iman. Vo svojej rezidencii, ktorá ho stála 300 miliónov libier (asi 16 303 miliónov Sk), je 1778 miestnosti. Kto vie či už stihlo jeho veličenstvo sultán všetky miestnosti navštíviť? Možno sa tam prechádza s podrobným plánom paláca, aby nezablúdil. V podzemných garážach paláca stojí 110 sultánových áut. KJ

Školský časopis - Základná škola v Hladovke

Naše očko

* Ročník 3 * * Číslo 3 * * Vyšlo 9.5.1997 *

Blahoželáme

- Po úspešnom účinkovaní nášho detského folklórneho súboru na okresnej prehliadke DFS v Nižnej, odkiaľ s pásmom "Svadobné obrázky", postúpil na krajskú prehliadku do Dolného Kubína, dosiahol náš súbor opäť veľmi pekný úspech. Súboru bol udelený diplom **Za ucelené spracovanie svadobných zvykov a spevácky prejav, výborný štýlový spev, udelená Hlavná cena** a z dvanástich súťažiacich súborov, spolu so súborom Ďumbier z Liptovského Mikuláša, **postúpil na celoštátnu prehliadku do Prešova.**

- Na okresnom kole v Tvrdošine obsadili prvé miesto v súťaži "Miniplayback show" O. Hubjaková, 7.B, A. Kendralová, 7.B, A. Masláková, 7.B, E. Kendralová, 8.A, a P. Kulichová, 8.B.

- V literárnej súťaži "Môj najdrahší poklad", ktorú vyhlásila Slovenská štátna sporiteľňa v Dolnom Kubíne, získali, z 270 zaslaných prác veľmi pekné umiestnenie, naše žiačky M. Hutlasová 3. ročník - prvé miesto a M. Kalisová 7.B - druhé miesto.

- Na okresnom kole Geografickej olympiády obsadila 3. miesto M. Kalisová, 7.B a pekné 4. a 5. miesto Michniaková M. 6.A a Šuvadová M. 6.B.

- V okresnej súťaži "Miss Barbie" z 20-tich súťažiacich dievčiat obsadili prvé dve miesta P. Šuvadová a M. Brnušáková 5.B.

- V okresnom kole Pytagoriády boli medzi úspešnými riešiteľmi R. Greš 4. ročník a Z. Jurčiová 3. ročník.

pokračujeme na 2. str.

V škole
života
prázdniny
neexistujú

Brazílske príslovie

Najlepšie
práce našich
žiakov

Jeseň

Jeseň naša milá
listy na zem zhodila.
Vietor fúka poza uši
čapicu si dám na uši.

Jablká nám dozrievajú
zo stromov nám popadajú
a my deti šikovné,
už sme ich aj pozbierali.

Jesenný tulák

Vietor sedí na strome,
na prstoch si píská,
jeho pieseň bezmenná
deťom je vždy blízka.

Slivky hádže do fúdi,
do okien sa škerí,
pestré litie, vločky hmly
sype na prach dveri.

Šikyňa Roman, 5.A

Príspevky pripravili a vybrali: p. u. A. Štrbáňová, M. Mažáriová, Š. Šlanková,
D. Babničová, G. Palková, K. Jurčiová, M. Jurči
Sadzbu zhotovil a vytlačil: p. uč. M. Jurči

pokračovanie zo str. 1

- Pekné druhé miesto získala v okresnom kole Slovenského slávika M. Beľová 4. ročník. Svoj úspech si potom zopakovala aj v súťaži Matičný slávik, kde získala pekné tretie miesto.

- V zbere pomarančovej kôry na našej škole bola najaktívnejšia a prvé miesto obsadila 2. trieda, druhé miesto tretia trieda a tretie miesto 5.B. Prvé miesto v zbere pomarančovej kôry získal M. Kubica 5.B (5,405kg), druhé miesto M. Štrbaň 1. trieda (4,475kg) a tretie miesto Z. Jurčiová 3. ročník (3,415kg). V priemere sme nazbierali 160 g na jedného žiaka. Mrzí nás, že sa zberu vôbec nezúčastnili žiaci 6.B a žiaci 7. a 8. ročníkov.

Zber pomarančovej kôry pokračuje samozrejme ďalej a bude vyhodnotený v budúcom školskom roku. Dúfame, že sa do zberu zapojíte všetci.

Chceme zablahoželať všetkým vyhercom a poďakovať sa všetkým, ktorí sa súťaži zúčastnili a vzorne reprezentovali našu školu. Zároveň chceme poďakovať aj všetkým vyučujúcim, ktorí našich žiakov na súťaže pripravovali.

M.J

Kúpačka

Kúpačka je super vec,
vraví každý mládenec.
Ale dievča smutne vzdychá,
bude mokrá ako ryba.
Nepomôže tu nič iné,
len sa schovať do tej skrine.
Už sa leje voda na mňa,
lebo zvedavosť už premohla ma.
Potom sa to dozvie škola,
ktorá koľko mokrá bola.

Petra Šuvadová, Katka Novarová, 5.B

Bocian

Biely bocian na močiar sadá
a v ňom zelené žaby hľadá.
Chytil jednu, potom druhú,
keď si chceli chytiť muchu.

Bocian letí,
zdraví deti.
Z výšky sa pozerá,
ako sa Matúš hrá.

Roman Harmata, 2. Ročník

Ako si predstavujem pomoc Slovenskej sporiteľne v oblasti kriminality

Keď som bola ešte malá, môj dedo mi rozprával jeden príbeh, ktorý počul od svojho otca.

Jedného dňa išiel jeden ujo po Kežmarku a videl ist' starca. Starca už nevládal, sily ho opúšťali. Chcel prejsť cez cestu, ale nemal mu kto pomôcť. Ujo už chcel ísť, vtom prišli dvaja mládenci, zdali sa, že sú slušní. Starca previedli cez cestu, ale nechceli ho pustiť. Odvliekli ho do uličky a okradli ho. Ujo, ktorý to videl, zavolať blízkych policajtov. Jeden bežal za zlodejom a druhý prišiel k starcovi. Opýtal sa ho, či ho nič nebolí. On odpovedal, že len hlava. Policajt zavolať vysielačkou posily a povedal im, aby zavolali do nemocnice. O chvíľu prišla sanitka a starca odviezli do nemocnice. Ošetrili ho, no o tri dni zomrel. Zlodejov chytili.

Keby sa to nebolo stalo, starca by bol žil a poisťovňa by nemusela platiť poisťné rodine.

Zuzana Šikyňová, 6.B

Môj najdrahší poklad

Môj najdrahší poklad je moja babička. Mohla by som napísať, že sú to i peniaze. Ale peniaze nepadajú z neba. Treba sa zamestnať a pracovať, aby sme si zarobili peniaze. Ale moja babička za to, že ma má rada, nežiada peniaze. A ja, keďže som ešte malá, odkiaľ by som ich aj zobrala.

Babička je ku mne veľmi milá. Aj keď niečo vyvedieme, nekričí na nás, ale nám hneď odpustí. Keď prídem k nej, vždy sa na mňa usmeje a vyberie nejakú sladkosť. Mám ju veľmi rada.

Babička nemala ľahký život. Prežila druhú svetovú vojnu. Často nám o tom rozpráva. Samozrejme, ako každé dieťa, mala otca a mamu. A ešte staršieho brata Bohuša. Spolu všeličo povyvádzali. Neraz nám rozprávala rôzne príbehy. Bola to celkom šťastná rodina. Keď mala babička 5 rokov, akoby do ich rodiny vstúpilo nešťastie a smrť. Ochorela im mamka. Išla do nemocnice do Levoče. Keď ju babičkin otec išiel pozrieť, a nechal ich samých doma, sedeli s bratom pri okne a spievali si pohrebné pesničky, ani sami nevedeli, prečo. Odrazu sa otvorili dvere a do izby vošiel ich otec so smutnou novinou. Zomrela im mama. Deti ostali polosiroty, žili iba s otcom.

Potom prišla vojna. Nemohli už bývať v dreveničke, ale skrývali sa v starej pivnici. Babička vyšivala vojakom vreckovky a za to dostala peniaze alebo chlieb. Najviac sa tešili tomu chlebu, lebo cez vojnu boli obchody pozatvárané. Za peniaze sa nedalo nič kúpiť, ale z chleba sa dalo žiť. Vždy, keď im ho otec priniesol, bolo veľa radosti.

Vojna sa skončila a oni si mysleli, že to najhoršie už prežili. Ale to nešťastie ich ešte neopustilo. Po vojne ostalo po poliach veľa granátov, ktoré lákali chlapcov. Babičkin brat Bohuš mal už 16 rokov. S kamarátmi našli granát a rozoberali ho. Zbadal to starší muž, ktorý ich išiel upozorniť, že ich môže zabiť. Ale bolo už neskoro. Stačil iba zakričať na malé dievčatko, ktoré sa tam tiež hralo, aby utekalo. Odrazu granát vybuchol a zabil troch chlapcov, aj toho muža. Na cintorín niesli odrazu 4 rakvy. Bohuš bol tiež mŕtvý. Babička ostala sama s otcom. Ako sirota sa veľa natrápila.

Keď mala babička 18 rokov vydala sa za môjho dedka. Narodila sa jej dcérka Mária, ale po týždni zomrela. Zase jedno nešťastie.

Potom sa jej ešte narodil môj otecko a strýko. Ale jej otecko, ktorý sa o ňu staral od malička aj namiesto mamy naraz ťažko ochorel a zomrel. To bola pre babičku veľká rana, ktorá poznačila jej zdravie.

Keď môj otecko vyrástol, zobral si moju mamičku. Narodila sa setra, brat a nakoniec ja. A dnes, keď mám 9 rokov, mám svoju babičku veľmi rada. A veľmi ju obdivujem, že napriek ťažkému životu jej nezmizol úsmev z tváre. Keď nám rozpráva o svojom živote, vždy nakoniec povie: Radšej by som zomrela, ako prežiť ešte raz taký život. Kým som bola menšia, nechápala som, prečo by nechcela nanovo prežiť svoj život. Ale myslím, že čím som staršia, viac to chápem. Babičku mám veľmi rada a budem si ju ešte viac vážiť. Poklad môj najdrahší.

Mária Hutlasová, 3. ročník - prvé miesto v literárnej súťaži vyhlásenej SSS v Dolnom Kubíne.

Na hodine dejepisu

Na olympijských hrách hádzali súťažiaci oštrepkami a disketami.

Môj najdrahší poklad

Skôr, než začalo moje pero písať prvé slovo, zamyslela som sa nad tým, ako ľudia reagujú, keď počujú slovo "poklad".

Mnohi si pod týmto pojmom predstavujú zlato, diamanty alebo veľa peňazí v starej truhlici na dobre utajenom mieste. Pre mňa je však tým najdrahším pokladom moja prastará mama, ktorá má už deväťdesiat rokov. Naozaj už toľko rokov prešlo od chvíle, keď sa v jedno septembrové ráno ozval v malom drevenom domčeku jej plač. Narodila sa veľmi starostlivým rodičom. Po nej prišli na svet ešte traja súrodenci. Najmladší brat sa narodil v čase prvej svetovej vojny. Prastará mama ešte aj dnes s láskou spomína na rodičov, súrodencov a svojich starých rodičov, s ktorými prežila veľkú časť svojho detstva. Nezabudne mi porozprávať aj o tom, ako chodila do školy. Na tie časy sa učila veľmi dobre. Rodičia by ju boli dali do škôl, ale peňazí bolo málo, práce veľa. Rozhodli sa, že najlepšie bude, ak zostane doma. Ako dobrá a poslušná dcéra ich nikdy nezarmútila a vždy im pomáhala. Aj keď sa vydala, našla si voľnú chvíľu a išla pozrieť svojich rodičov a súrodencov.

S mužom si založili malý obchodík, ale šťastie im neprišlo. Dvakrát ich vykradli a akoby to ešte nestačilo, prihna sa druhá svetová vojna. Keď sa skončila, na pleciah mojej dobrej prastarej mamy doľahol ďalší križ. Jej dobrý muž náhle zomrel. Zanechal ženu a dve deti. Pri spomienke na muža sa aj dnes v očiach prastarej mamy zaligocú malé kvapôčky. Veľmi sa musela po jeho smrti obracať, aby mala z čoho s deťmi žiť. Po všetkých dobrých i zlých udalostiach, musela moja prastará mama začať nový život. Dnes často sedávam s ňou v izbe, počúvam ju a s úctou na ňu pozerám. Pohľad jej modrých očí akoby ma hladkal. A ja mám neraz chuť zdvihnúť ruku a pohladkať jej zvráskavenú tvár, vyhladiť jej vrásky, v ktorých je ukrytá bolesť, ktorú prežila. Jej múdre rady mi často pomohli vo chvíľach, keď mi bolo ťažko. Zvráskavené ruky, ktoré toho toľko urobili, sú už menej obratné ako kedysi a to prastarú mamu veľmi trápi. Rada by nám pomáhala aj dnes. Má nás veľmi rada, dala by nám všetko, čo nám vidí na očiach.

Veľmi, veľmi si želim, aby tento môj najdrahší poklad ešte dlho žil medzi nami.

Marianna Kalisová, 7.B - druhé miesto v súťaži vyhlásenej SŠS v Dolnom Kubine

Príprava na Veľkú noc

Znakom Veľkej noci sú: maľované vajíčka, kuriatka, ale aj jarné kvietky ako snežienky, šafrány, niekedy aj podbeľ. A to preto, lebo Veľká noc je začiatkom jari, Veľká noc je aj príprava na Zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. Pripravujeme sa aj na veľkonočnú spoveď. V pôstnom období by sme sa mali niečoho zriecť. Napríklad: Chlapi pálenky, deti sladkostí. My sme sa zriekli televízora. To čo nemám rada pred Veľkou nocou je upratovanie. Teraz sme akurát bielili. A ja som musela umývať poháre. Potom sme umývali okná a všeličo iné. Najviac sa na Veľkú noc tešia chlapi, ale dievčatá na to vždy doplatia.

Šuvadová Marianna, 5.B.

Môj najdrahší poklad

Pod slovom "poklad" si každý z nás predstavuje niečo iné. Najčastejšie však peniaze. Pre peniaze a hmotné poklady tohto sveta vznikali a vznikajú mnohé zvady, nenávisť i vraždy. Nejednen človek v túžbe po peniazoch urobí hocičo, len aby ich získal.

Ale keď získa to čo chcel, vždy mu je to málo. Stále ho niečo ženie dopredu - mať niečo viac.

V mnohých rodinách rodičia kladú na prvé miesto peniaze. Myslia si, že keď dajú deťom peniaze, dali im toho dost. Deti však oveľa viac ako peniaze potrebujú lásku a porozumenie. Keď toto nedostanú, sú často bezradné a zúfalé. Majú pekne oblečenie, hračky, môžu si kúpiť, čo len chcú. Len lásku a pochopenie si nekúpia. Lásku je vzácny dar, ktorý sa nekupuje, ale sa daruje. Veď lásku dokáže zázraky.

Keby bola medzi všetkými ľuďmi láska a porozumenie, tento svet by vyzeral inakšie. Iný by bol aj život v nejednej rodine. Nie hádky, nervozita, ale príjemná

atmosféra a milé slovo by v nej prevládali. Z nášho života by sa vytratila závisť. Ľudia si dnes závidia všetko - výhru v súťaži, lepšiu úrodu na poli, skrátka všetko. Ale keď chceme, aby bola na svete len láska, musíme aj my niečo urobiť. Musíme začať rozdávať lásku okolo nás. To znamená udobriť sa so susedom, nezávidieť inému, uznať, že aj iný má pravdu. Chybu najprv hľadať na sebe, až potom kritizovať iného. Najdrahší poklad, ktorý človek má, nie je zamknutý v trezoroch, bankách ale v srdci každého ho z nás. Len nie všetci vedia tento dar - darovať aj iným a urobiť ich šťastnými.

Aj keď to dnes tak nevyzerá, ja verím, že láska na tomto svete existuje a podari sa jej zvíťaziť nad všetkými klenotmi sveta.

Ak sa vo všetkých ľudských srdciach usadí láska, usadí sa tam poklad, ktorý však ani voda, ani oheň, ani zlodej nezoberú. Ak chceme, aby sa to stalo čo najskôr, musíme všetci pre to niečo urobiť. Buďme hlavne voči sebe ľudski - veď sme ľudia.

Daniela Bugajová, 7.A

Môj najdrahší poklad

Každý človek má nejaký svoj poklad, existenciu ktorého si niekedy ani neuvedomuje.

Aj ja mám takýto poklad, ktorý však veľmi málo ľudí považuje za najdrahší. Ja však áno. Ten môj poklad možno nájsť v každom človeku. Tým pokladom podľa mňa sú spomienky na pekné veci a prežité chvíle. Áno, takéto spomienky sú proste úžasné. Nevedela by som si bez nich predstaviť svoj život. Veď bez nich by som

sa dnes nemohla s dojatím pousmiať nad tými pochabosťami, ktoré som vyviedla a ktoré by som dnes už určite neurobila. Nejedná sa len o mňa, ja tých spomienok vzhľadom na svoj vek tak veľa ešte nemám. No naši starčekovia a starenky akoby bez spomienok mohli priblížiť svojim vnúčatkám tie, aj keď mnoho razy ťažké, no predsa nádherné chvíle, ktoré prežili? O koľko by sme boli ochudobnení.

(pokračovanie na ďalšej strane)

A čo tie moje spomienky? Sú to spomienky, v ktorých sa aj ja rada vraciam do minulosti a spomínam si na svoje prvé huncútstva, ktoré som vystrájala v škôlke, na svoje prvé kamarátky a hry s nimi. A spomienky na to, ako som prvý raz kráčala s veľkou taškou na chrbte do školy, patria hádam medzi tie najkrajšie a nezabudnuteľné. Koľko som sa len vtedy natrápila s prvými písmenkami, slovami a vetami. Ako som len bola nahnevaná na tetu zubárku, ktorá mi vytrhla prvý zubok. Po odchode z jej mučiarne som sa ešte viac hnevala na

Psík

(Opis)

Psík je domáce zvieratko. Máme ho aj my. Je čiernej farby. Ale pod krkom má aj hnedú farbu. Je veľmi milý a rád sa hrá, ale do cudzích ľudí veľmi šteká. Dávame mu mlieko, kosti, trochu polievky, omáčky, zemiaky, ale aj iné jedlá. Každý druhý deň ho pustíme, nech si pobehá, ale len po dvore. Búdu má skoro pri maštali a okolo má plno sena, aby mu nebolo zima. Dostali sme ho od našej rodiny. Už je veľký. Keď ideme do hory, zoberieme si ho, aby sa poriadne prebehol. Volá sa Dino. Ale najradšej naháňa susedové sliepky. Je veľmi dobrý a necháme si ho, kým nebude starý a zlý.

Katarína Korčeková, 3. Ročník

Strom

V záhrade nám rastie strom, je veľký ako dom. A ten strom, zvalil dom, a bolo po ňom.

Roman Harmata, 2. Ročník

rodičov, ktorí ma celou cestou k zubárke krmili hlúposťami - vraj to vôbec nebude bolieť. No iste! Veď oni v tom kresle nesesedeli a nepozerali sa s hrôzou na tie ozrutné kliešte, keď sa bližili k mojim malým ústočkám.

Toto je len malý výber z môjho albumu spomienok. Možno raz, keď toto budem čítať, pousmejem sa nad tým, čo som dnes napísala. No jedno viem už dnes určite. Spomienky na všetko pekné, čo som zažila, ostanú uložené v mojej pamäti ako ten najvzácnejší poklad.

Jana Šuvadová, 8. B

Psík

(Opis)

Ja som mal rád psíka čiernobieleho. Chcel by som mať ešte raz takého psíka. Mal asi 2 roky, keď zomrel. Veľmi sa mi páčil. Dávali sme mu žrať kosti, mäso a iné veci, čo sme nedojedli. Šiel len ku dobrým deťom. Prvého psíka som dostal od uja Polda. Domov sme ho doniesli, keď bol ešte malý. Dali sme ho do garáže, aby mu bolo teplo. Tam sme mu nosili najprv iba mlieko.

Cez deň sa s nami zabával. Behal po ulici, chodil za bicyklami, naháňal loptu. Keď bol hladný, čupel pri dverách a keď niekto otvoril, tak vrtel chvostom. Na noc nechcel sedieť vo svojom ležisku, ale najradšej vybehol po schodoch, povytáhoval papuče z police a spal na nich. Ráno nás budil škrabaním po dverách. Čakal nás pri bránke, keď sme šli zo školy.

Raz vybehol na ulicu a nevrátil sa. Ešte sme ho čakali, či sa náhodou nevráti. Neskôr sme sa dozvedeli, že ho ktosi zrazil. Bolo nám za ním veľmi smutno. Druhého zatiaľ nemáme, ale chceli by sme ho mať.

Lukáš Bonk, 3. ročník

Môj najdrahší poklad

Niekedy sa mi zdá, ako keby najvzácnejší poklad - láska unikol zo sveta akousi dierkou. Ľudia sa stále zabijajú a ubližujú si. Stále sa vedú vojny. Keby tie bitky neexistovali, na svete by bolo všetko iné a krajšie. Neboli by prázdne porozbierané mestá, tráva by bola zelená, kvietky by rozkvitli, potoky by žblnkotali. Včielky a motýle by poletovali z kvetu na kvet. Bolo by to veľmi pekné, keby všade bol takýto svet. Láska by lietala povetrim. Aj mraky by spievali, že láska je najdrahší poklad.

Ale teraz ...? Tam, kde by mohla byť zelená tráva, aj rieky plné rýb, tam sú polia plné min a rieky sú prázdne zakalené mláky. Keby sa tá láska niekedy vrátila a naplnila celý svet, ...?

Niekomu sa zdá, že láska je len súčasťou života. Keby sa život skončil, aj láska by pominula. Ale to nie je pravda. Aj keď sa život na zemi skončí, láska ostane. Hoci by aj ľudia nechceli, aby láska žila večne, aj tak je tu naveky.

Láska je najvzácnejší dar z najvzácnejších. Keby lásky nebolo, ani my by sme neexistovali. Keby však láska spomedzi ľudí neunikala, mohli by všetci žiť v krásnom, neohrozenom svete, kde by sme nevedeli, čo je to nenávisť, zbrane a bomby. Bol by to naozaj nádherný svet, plný lásky a spravodlivosti.

Svet je však stále rovnaký. Nie a nie sa napraviť. Veď už 15-ročným sa nechce pracovať, radšej rozmýšľajú, čo kde ukradnúť.

A tí, ktorí chcú pracovať, tí už nevládu a sú na dôchodku. A kto sa bude o nás deti starať? Pracovať ešte nevieme a zadarmo nám nedajú. A kradnúť nechceme. Veď kto z nás by bol schopný vylomiť zámku a ostať tak ticho, aby nás nechytali? My nie sme takí, aby sme poznali, kde kto ukrýva peniaze. Veď láska by nám to ani nedovolila. Láska je poklad najvzácnejší.

Zuzana Jurčiová, 3. ročník

Môj najdrahší poklad

Na svete je veľa drahých vecí, ktoré môžeme hodnotiť ako poklad. Môjmu najdrahšiemu pokladu sa nič nevyrovná. Nedá sa kúpiť za zlato ani za peniaze. Mojm pokladom je zdravie.

Už od útleho veku moje zdravie mi chránili rodičia. Všade okolo nás je veľa škodlivých látok, ktoré nám ničia zdravie. Medzi škodlivé látky patrí kontaminovaná voda, znečistené ovzdušie, výfukové plyny, umelé hnojivá, niektoré jedovaté postreky, fajčenie, alkohol, nadmerné užívanie niektorých liekov, drogy a dym z komínov niektorých tovární. Pred škodlivými látkami sa máme sami chrániť. Keď sa budeme vystavovať týmto spomínaným škodlivým látkam, tým viac si budeme musieť ochraňovať svoje zdravie. V niektorých oblastiach, kde sú veľké továrne, ktoré vypúšťajú veľa škodlivých látok do ovzdušia, sú vysadené stromy, ktoré pohlcujú kyslíčnik uhličitý. Na Orave sú to Oravské Ferozliatinárske závody Široká a Istebné. O ochranu zdravia v našom štáte sa stará oblasť životného prostredia. Po dedinách a mestách sa zavádza plyn a ľudia si robia plynové a elektrické kúrenie. Tým sa vytvára lepšia ekológia nášho prostredia, v ktorom žijeme. Ja s mojimi rodičmi sa chodíme nadýchať čerstvého vzduchu do lesa. Chodíme tam na huby a taktiež zbierame aj lesné plody.

Pokiaľ máme zdravie, máme všetko. Ak svoj najdrahší poklad stratíme, tak nemáme nič.

Adriana Šikyňová, 6. B